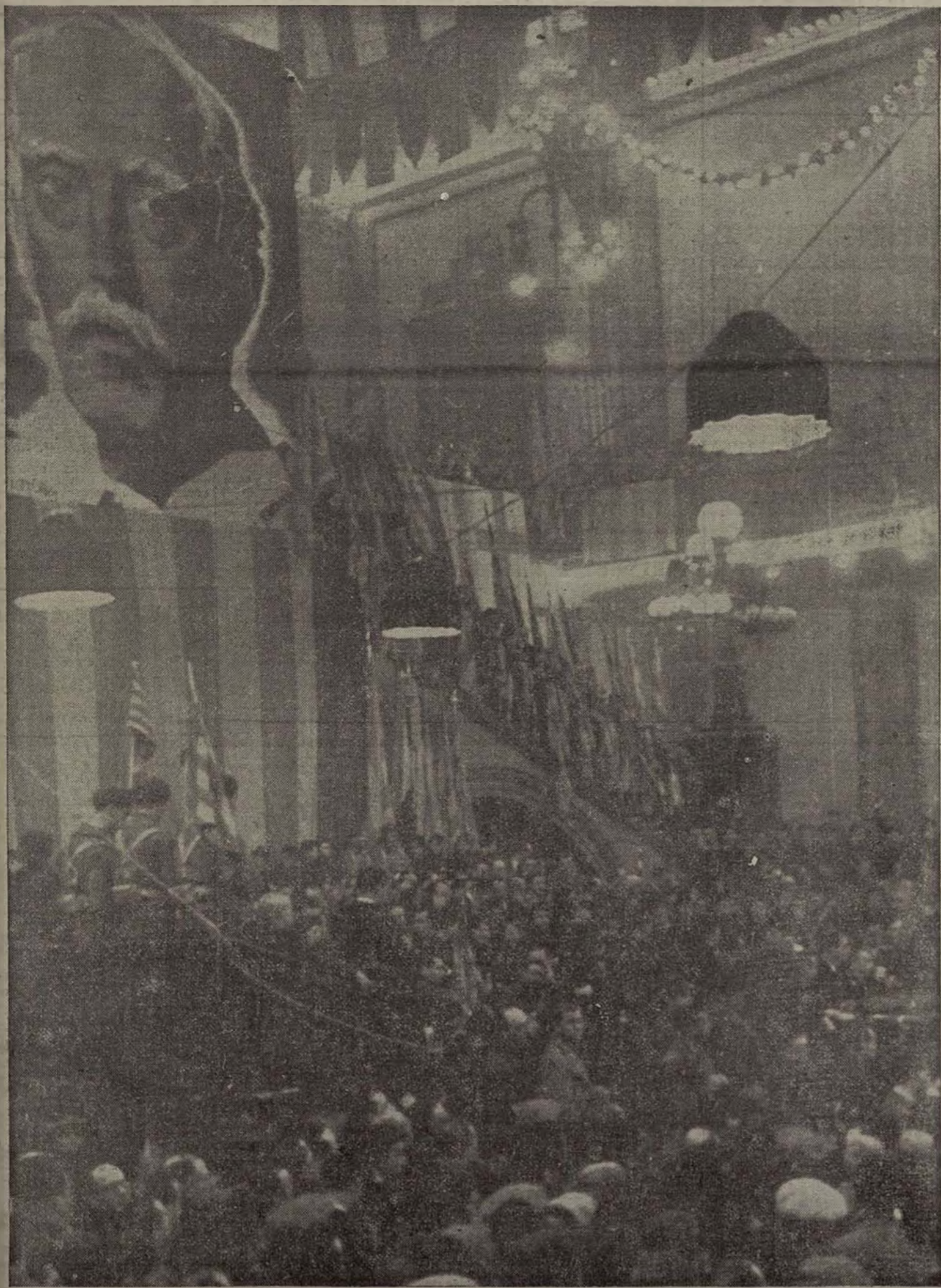

MACIÀ!!

Catalunya digué "PRESENT!"
a l'acte de Belles Arts

"Cal fer-se la resolució categòrica de posar fi, de remeiar amb la necessària energia, les fallides i les morbositats que puguin comprometre la glòria i l'honor d'aquests moments enormes de la vida de Catalunya i de la República", afirmà el President Companys

MACIÀ PRESIDÍ LA MAGNA CONCENTRACIÓ DE LES FORCES
ESQUERRISTES I CATALANISTES A BELLES ARTS... (P.-Farran)

França i Anglaterra s'han dirigit a Alemanya
sobre la intervenció nazi a Espanya

Berlin, 28. — Els Govern francès i anglès lluraren abir a la Wilhelmstrasse unes notes dels seus respectius Govern sobre la intervenció alemanya a Espanya.

L'agència oficial alemanya va llurar a la premsa la nota següent, a la sortida del lliurament dels documents anglo-francèsos:

Els Govern francès i anglès han

cridat l'atenció d'altres poders en allò que es refereix a la importància dels voluntaris que lluiten a Espanya. Aquest assumpte ja fou discutit durant algunes reunions del Comitè de no intervenció de Londres.

Com és sabut, el Govern del Reich va assenyalar ja fa molt temps aquest problema com un dels més vitals per al problema de la intervenció a Espanya.

"SI EL COR DE MACIÀ DEIXA DE BATEGAR L'ANY 33, EL SEU ESPERIT CONTINUA VIU ENTRE NOSALTRES" (Tauler)

"MACIÀ ERA I SERA EL SIMBOL ETERN DE CATALUNYA" (Sbert)

"JO US VINC A DIR QUE EL RECORD DE MACIÀ HA DE TENIR UNA SIGNIFICACIÓ REVOLUCIONÀRIA" (Pere Coromines)

"MACIÀ PREVEIA AQUESTA HORA, I ES QUE ELL SEMPRE ESTAVA EN CONTACTE AMB EL POBLE" (Carles Pi i Sunyer)

"AQUESTES HORES SON HORES DE LLEIALTAT, I L'EXEMPLE DE MACIÀ HA DE GUIAR-NOS A TOTS" (Jaume Aiguader)

"EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT QUE VE AQUÍ A RETRE HOMENATGE AL PRIMER PRESIDENT DE LA GENERALITAT, FIGURA BARONIVOLA, AUSTERA I LLUMINOSA..." (Companys)

LA DEMOSTRACIÓ

«...la torbonada revolucionària del 19 de juliol s'ho endugué tot per davant. Els organismes polítics de les esquerres catalanes estan, des d'aleshores, en franca dispersió. Ja no hi tenen res a fer, a Catalunya. Estan condemnats a desaparèixer. Aquí no hi ha més que organitzacions de tipus específicament proletari, i especialment sindicalista...»

Tots hem sentit aquestes afirmacions del 19 de juliol ençà. Tant s'han repetit, que havien aconseguit crear un cert ambient que les donava per bones. En el vertigen del gran trasbals semblava tenir més raó el que cridava més i el que sabia remoure més coses. ¿Quina era realment la sort de les esquerres com a formació política de Catalunya, com a representatives del moviment nacionalista i democràtic del nostre país, convertit en línia avançada de la revolució i de la guerra contra el feixisme internacional; quin era el paper dels fins aleshores dirigents polítics d'una zona ibèrica que els avatars de la història convertien en punt neuràlgic d'Europa?

Faltava el contrast, la prova, la demostració, que donessin el punt de referència necessari per a comprovar l'exactitud d'aquelles afirmacions i l'abast d'aquests interrogants. No han faltat els contrastos i les demostracions. Una, la primera, formidable, es produí l'onze de setembre, davant el monument a Rafael de Casanova. L'altra, la segona, més àmplia encara, es mobilitzava en la commemoració del 6 d'octubre, prop d'un mes després. Constituïren, l'una i l'altra, enormes manifestacions de masses, que donaven molt bé la pauta del volum de les forces polítiques i del contingut nacionalista i social de vastíssims sectors catalans. «Són concentracions heterogènies —es digué—, produïdes de la mobilització de tot un poble, però no pot dir-se que constitueixin masses orgàniques de partit. Són molts partits i moltes banderes junts i ningú no pot atribuir-se'n seriósament l'exclusiva...»

Faltava, doncs, la prova. ¿Quina era realment la força d'opinió i d'organització de les esquerres catalanes com a òrgan polític, quina era la seva visió del moment, el seu poder creador, el seu sentit orgànic, el seu programa, la seva vitalitat, la seva personalitat dintre el gran moviment revolucionari que viu Catalunya. la Catalunya rebel, gresol de les idees de llibertat de la República, base fonamental del moviment proletari d'Espanya?

Les preguntes, les exigents preguntes —no sempre formulades desinteressadament, cal dir-ho—, estan contestades. «Esquerra Republicana de Catalunya», el gran Partit polític del 14 d'abril, del 6 d'octubre i del 19 de juliol, nervi i medulla de la Catalunya autònoma, instrument de lluita, de creació i de govern de la menestralia, dels camperols i de grans masses obreres del país, acaba de contestar-les amb el seu acte de Belles Arts, amb les multituds que hi acudiren, amb els homes que hi parlaren, amb el contingut dels discursos que s'hi pronunciaren, amb la responsabilitat de direcció i de representació dels qui, per primera vegada després de la revolució, es presentaren així, en bloc, davant l'opinió pública.

La força política de les esquerres de Catalunya, la realitat viva i positiva d'una menestralia que no ha abdicat de res i que no està disposada a renunciar a cap dret, que participà i participa i participará en la revolució i en la guerra, a les primeres línies de tots els heroïsmes i de totes les reivindicacions, era allà, a Belles Arts, com el que és: com una força orgànica indestructible, vital, conscient, de la millor Catalunya. Ni s'ha dispersat ni s'ha debilitat ni s'ha desviat en el trasbals de la revolució. Al contrari, «E. R. C.» és avui més compacta que mai, més forta que en cap moment, més curtidada que mai en la lluita, més orgullosa que mai del seu passat i del lloc que el destí li reserva en la revolució, ara, i en la reconstrucció, més tard.

(Vegeu informació de l'acte a les pàgines 4, 5 i 6)

Els elements que constituiran el Cos de Seguretat i d'Assalt de Catalunya

NOUS REPRESENTANTS DE LA U. G. T. ALA JUNTA DE SEGU-

El «Diari Oficial» publica una Ordre del Departament de Seguretat Interior que disposa entre altres coses:

«Primer.—Les classes i guàrdies de Seguretat i d'Assalt amb destinació a Catalunya que, fent ús del dret que els concedeix l'esmentada Ordre del 23 del mes que som, optin per passar a prestar servei a les forces dependents de la Generalitat de Catalunya, ho faran d'acord amb allò que preceptua la norma desena de l'anex corresponent al Decret del Govern de la República del 1 de novembre del 1936.

Segon.—D'acord amb la present disposició i amb les que s'hi assenyalen, el Cos de Seguretat i d'Assalt de Catalunya quedará constituït pels següents elements:

a) Per tots els ingressats directament a la Generalitat amb anterioritat al 6 d'octubre del 1934.

b) Pels que es trobaven en situació d'aprovació per la Generalitat i varen ingressar al Cos amb posterioritat al 19 de juliol d'enguany.

c) Pels que, procedents de l'Estat, varen quedar l'any 1934 al servei de la Generalitat i en el termini assenyalat en l'Ordre del ministeri de Governació del 19 de novembre proposat, no hagin optat per tornar a prestar servei a l'Estat.

d) Pel personal destinat a Catalunya pel Govern central amb posterioritat al 6 d'octubre del 1934, que optin per quedar al servei de la Generalitat i que siguin admesos expressament un cop examinats els antecedents relatius a cada un dels interessats.

e) Per tots els ingressats amb posterioritat al 19 de juliol d'enguany que no hagin estat aprovats per l'Estat ni per la Generalitat.

Tercer.—Tot el personal pertanyent a l'Estat que desitgi continuar al servei d'aquest, haurà de donar compliment a allò que és disposat en l'article 44 de l'Ordre del ministeri de Governació del 17 de novembre proposat.

El «Diari Oficial» publica les següents disposicions del Departament de Seguretat Interior:

Ordre acceptant la dimissió que dels càrrecs de vocals de la Junta de Seguretat Interior han presentat els ciutadans Rafael Roldán i Franc i Joan Ollas i Ferrer.

Ordre nomenant vocals de la Junta de Seguretat Interior, en representació de la Unió General de Treballadors, els ciutadans Eusebi Rodríguez Sala i Víctor Sala i Tola.

AVIACIÓ MILITAR

Es posa a conèixer de tots els ciutadans que tinguin instància presentada, l'edat dels quals sigui de 18, 19 i 20 anys, que demà, a les nou del matí, continuaran al Camp del Prat els exàmens per a pilots aviadors.

El poble valencià s'associa a l'homenatge a Francesc Macià

L'alcalde, senyor Pi i Suñer ha rebut de l'alcalde accidental de València senyor Sánchez Hernández el següent telegrama d'adhesió a l'acte commemoratiu del III aniversari del traspàs del President Macià, que es celebra ahir al matí al Palau de Belles Arts:

«Poble valencià no pot restar silenciós quan el poble gregat català tributa record commemoratiu al seu preclar fill primer President Generalitat. Honorable Francesc Macià amb motiu del III aniversari del seu traspàs. Municipi de València, en sessió d'ahir, acordà adherir-se i associar-se als actes amb què Catalunya commemora tan trista data i plora amb ella irreparable pèrdua home bo propulsor de les seves llibertats regionals. Acordà també fer-ho present a la regió germana, Salutacions.»

Sis ferits en topar un automòbil de la Conselleria de Defensa i un autobús Roca

Al carrer de Borrell, cantonada al del Consell de Cent, toparen ahir un autobús Roca i un automòbil de la Conselleria de Defensa. A conseqüència de la topada, l'autobús es precipità contra una paret de la fabrica de l'Esmaeria Espanyola, la qual anà a terra, i produí a l'interior de la fabrica danys valorats en uns 300.000 pessetes.

Resultaren ferits en la topada: Alfred Alvarez Gay, Josep Soler, Joan Roura, Claudi Peracum, Josefa Santamaría Fenu i Gabriela Carmona, tots els quals, després d'esser atesos als dispensaris del districte, varen ser uns a l'Hospital Clínic i els altres als seus respectius domicilis.

Dos judicis més davant dels Tribunals Populars

Davant del Tribunal número 2 han comparegut Josep Maria Vives Godoy i Gonzalo Ferrer. El seu reconegut d'haver pres part en els fets revolucionaris del 19 de juliol.

Jordi Riera i Escoda i Josep Berra Calceron han estat jutjats pel Tribunal número 4. Cal remarcar que aquesta vista havia començat dijous passat, però s'havia suspès per tal de portar a cap una informació suplementària.

"Visca el Treball Voluntari!"

Sola aquesa crit, una manifestació de voluntaris que retornava de les obres de fortificació, recorregué ahir a ciutat

Ahir al migdia desfilà pels carrers de Barcelona una caravana d'uns trenta camions i autobusos plens a vessar de ciutadans. El seu recorregut era amenitzat constantment amb jocsos crits de «Visca el Treball Voluntari», els quals eren contestats per altres d'iguals que donaven els ciutadans que en aquella hora passaven pels carrers.

Aquesta manifestació es produí en tornar dels llocs on havien anat a prestar lurs serveis els ciutadans antifeixistes aliats a l'Oficina de Treball Voluntari de la Conselleria de Treball.

El treball de la Generalitat de Catalunya. Els treballadors organitzats eren en nombre d'uns dos mil i demostraven llur alegria antifeixista amb aquells crits de «Visca el Treball Voluntari» quan tornaven d'aportar llur desinteressat ajut

les obres de fortificació que els tècnics de Defensa assenyalen per a millor defensa de la ciutat de Barcelona.

Ahir fou el primer dia de regir la nova organització donada per l'Oficina de Treball Voluntari en aquestes obres de seguretat de la nostra urbs, per tal que la millor eficaçia acompanyi els treballs que, des de fa un mes, vénen realitzant-se. Entre els treballadors que componen les brigades observarem la presència del company Rosend Cabré, secretari particular del conseller de Treball, el qual, junt amb els camarades Pons, Roca i Roca, Graells, Berge, Espuny, Fontanilles i altres elements directius de l'Oficina de Treball Voluntari, donaven les instruccions oportunes per a la millor organització dels treballs i del transport dels treballadors voluntaris.

A Madrid, l'enemic no ha avançat un sol pas

Madrid, 28. — L'anany informatiu, el desig de donar notícies positives, l'esperança d'enlucrar al lector amb una notícia nova, sensacional per la seva importància, encara que inconscientment es perjudiqués la situació de les forces governamentals, ha estat cosa d'ús corrent des que començà la lluita contra els sublevats.

Per a ningú no és cosa ignorada que la situació dels fronts de lluita en el mal anomenat canell que els facciosos tenen format per al seu pretès assalt a Madrid, és un xic confusa. Tropes d'un bàndol i altre situades en la forma més absurda, sobretot pel que es refereix als nostres enemics; i així no és fàcil estar perfectament assabentat de tot d'un amb exactitud es mantenen les forces del nostre bàndol. Però el cert és que, malgrat aquestes condicions, en realitat, s'ocupen, ningú no sabia que els mercaderis de Franco, Hitler i Mussolini tinguessin forces atrinxerades prop del Paseo de San Vicente. Aquesta novetat és sabé per una informació sensacionalista

començada ahir per un periòdic nocturn de Madrid. Suposem que l'informador, en el seu afany de notificar quelcom remarcable, es féu eco de coses que ell no pogué confirmar; però cal que no sigui tan fàcil

probar la capacitat acometedora de

nuestros muchachos. Hemos dicho

muchas veces que nuestros milicianos

tenían bien probada en Madrid

que los fascistas estaban poco menos

que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que

oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se

trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid

el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos

mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras

posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás

sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo

de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores

de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos

mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

«Els tancs enemics, en la seva desercada i vergonyosa fugida, han trencat la barana del riu i han calgut al nostre modest Manzanares» són detalls interessants, però quan són veritat. Així mateix ens podien dir que els morts foren tants i que els que lluitaren eren blancs, negres, alts i rossos, etc.

La cosa tenia més importància del que a primera vista semblava. L'acurament, millor dit, l'anul·lació, era necessària pel que té de tranquil·litzadora.

En el matí d'avui, el principal que en els camps de lluita s'ha apreciat ha estat la intensíssima actuació de l'aviació lleial.

Des de la matinalada del dimenge fins galbre a l'hora del migdia del dilluns, els trimotors governamentals descarregaren peses i mètodes explosives sobre les posicions de la Ciutat Universitària, Boadilla i Pozuelo, Castig dur i constant. Les conseqüències que a primera vista s'han apreciat són de molta quantitat.

La població civil no ha sofert fins al moment cap ensurt. Ni avions ni obusos. La preocupació que els informadors mal servits li havien proporcionat, era la molestia màxima. La veritat al seu lloc, i els defensors de Madrid a les trinxeres i a la rearguardia saben que els perills que s'annuncien no existeixen. Tots tenim l'obligació de mesurar ben bé les nostres paraules.

El fet a què ens referim ha hagut d'esser desmentit galbre de manera oficial. No s'ha donat la notícia, dient que el que deia el periodista tal no és cert; però persona amb comandament, autoritat suficient i deure de posar les coses al seu lloc, ha anul·lat oficialment la brillant batalla correguda al Paseo de San Vicente.

Es deia que l'enemic havia aconseguit arribar a aquell lloc des de la Casa de Campo, travessant un pont. Per a això calia que la nostra situació, en l'opressió real haguessin sofert una innegable modificació en sentit desfavorable; i tal cosa, no ha ocorregut. No dimenge, sinó avui dilluns, a la tarda, les tropes del Govern estan en els mateixos llocs de fa alguns dies, fortificades convenientment i en situació de sostenir-se fins davant dels més forts atacs de que puguin ésser objecte.

Cal conformar-se i contar al públic tot allò que sigui cert, encara que hom no ho hagi presentat, i sempre que hagi estat constatat per persona de capacitat suficient i sol·lerna moral necessària.

proba la capacidad acometedora de nuestros muchachos. Hemos dicho muchas veces que nuestros milicianos tenían bien probada en Madrid que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras

posiciones. Y si el señor Censor nos deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban poco menos que en la Gloria de Atocha. También

habrá desengañado a algunos no tan pusilánimes que siempre que oyen el tiroteo acioso en los alrededores de Madrid afirman que se trata de un ataque fascista.

En los demás sectores de Madrid el día transcurre con relativa tranquilidad, limitándose la acción a tiroteos mas o menos intenos que no influyen en la situación de nuestras posiciones. Y si el señor Censor nos

deja, también diremos que en los demás sectores de España, incluso al sur, ayer no hubo variación alguna.

Suponemos que estas noticias tranquilizarán un poco a algunos madrileños pusilánimes que, al oír el tiroteo de ayer por la mañana, creían que los fascistas estaban

La conversa Blondel-Ciano-Drummond, a Roma

El pes de la discussió resideix en la qüestió dels voluntaris

ROMA, BERLIN LISBOA VOLEN POSAR-SE D'ACORD ABANS DE CONTESTAR

Roma, 28. — Hom sap que el dissabte passat l'encarregat de negocis frances en aquesta capital, senyor Blondel, va ésser rebut pel ministre de Negocis Estrangers com Ciano. Encara que aquesta conversa no va ésser mantinguda dintre d'una absoluta discreció, hem pogut saber que en ella es va parlar extensament de la qüestió espanyola. El fet que poc després de l'entrevista Ciano-Blondel, el ministre italià rebés al senyor Drummond, ambador de la Gran Bretanya a Roma, induïa a creure que es tractava en realitat de la gestió concertada anglo-francesa, que ja la premsa italiana anunciava com a imminent prop dels Govern de Roma, Berlin i Lisboa, sobre la no intervenció en els assumptes d'Espanya.

Segons les nostres notícies, els treballs del Comitè de no intervenció de Londres deixen molt a desitjar, a tal punt que els Govern que hi són representats — i particularment el president del dit Comitè, lord Plymouth — indiquen als seus respectius representants que era necessari sortir de l'embrogli actual i sentar les discussions sobre una base diplomàtica realista. Els treballs d'aquest Comitè han patit del defecte de basar-se massa en pures divagacions que sempre ocultaven desiguis secrets.

Mentre es discutia la tramessa d'armes i municions, estaven a poder dels serveis tècnics dels ministres de Negocis Estrangers detalls ja d'altres violacions dels acords de molta més importància que els assumptes que s'estaven discutint.

Les actuals dificultats que es plantegen al Comitè de no intervenció no han estat resoltes — ni molt menys — i sembla que hi ha dos països que s'oposen al fet que una qüestió d'importància vital — la tramessa de voluntaris — sigui separada d'una solució de conjunt la preparació de la qual exigeix algun temps.

Aquesta doble gestió prop del Govern de Roma — en forma idèntica — sembla destinada, doncs, a aclarir els punts que constitueixen obstacles insuperables per al Comitè de Londres, el problema principal del qual és la tramessa de voluntaris.

Des informem que hem pogut obtenir als cercles oficials — informes de totes maneres subjectes sempre a rectificacions ulteriors — es dedueix que els Govern de Roma, Berlin i Lisboa volen posar-se d'acord abans de contestar la doble gestió anglo-francesa.

Ha estat ocupada l'estratègica posició de Basureros

Madrid, 27. — Durant la nit passada es registrà foc d'artilleria bastant fort per part de les nostres tropes. A primera hora del matí aquesta ofensiva s'intensificà i castigaren durament les nostres bateries les posicions enemigues. Poc després s'inicià l'avanc de les nostres tropes al sector de la carretera d'Extremadura denominat Basureros, posició estratègica de gran importància. La columna que comandava el coronel Mena aconseguí ocupar un dels extrems d'aquesta posició, mentre una altra columna ocupava l'altre extrem i continuava el combat. El coronel Mena ha felicitat els seus artillers per la precisió dels seus disparos i pel foc preparatori de

l'avanc, que ha tingut extraordinària importància. Aquest tenia per objecte ocupar aquesta posició que domina gran part de la Casa de Campo i s'ha pogut comprovar l'elevat estat d'ànim de les nostres forces que han respost admirablement als plans d'atac de l'alt comandament.

Avui, com fa un mes, els feixistes s'estavellen al front de Madrid

Les conseqüències de la gran ofensiva basca

ELS FACCIOSOS NO TENEN DINERS NI MENJAR

Baiona, 28. — Una persona que a-cava d'abandonar el terreny facciós, confirma la impressió que l'ofensiva impulsada pels feixistes a les Baconades, ha donat lloc a que s'accentuï més la demoralització dels rebels. Escassegen a les files rebels els queviures i es topa amb grans dificultats per al transport. També es topa amb la manca de personal competent per a quasi totes les coses que no tinguin un caràcter exclusivament militar. La penúria de diners és gran; les

subscripcions obertes per a atendre la multitud de necessitats esllanguixen, sense que hi hagi aportacions d'alguna consideració. Els qui tenen diners, fugen a països estrangers. La prolongació de la lluita ha servit per a posar moltes coses en clar. La immensa majoria del clergat basconat roman fidel a la causa del nacionalisme tradicional. Assegura aquest evadit que hi ha 1.500 sacerdots bascos que són objecte de tota mena de vexacions per part dels rebels.

Madrid, 28. — «Política», en la seva impressió dels fronts, diu així: «Hace muchos días que no repetimos la frase de stampoco ayer entraron los fascistas en Madrid; y en realidad, la misma razón habría para decirlo hoy que hace un mes. En ligeras variaciones en unos sectores favorables i en otros adversos, los fascistas, están a la misma distancia que hace un mes de la Fuerza del Sol. Claro que ahora está probada y comprobada nuestra capacidad de resistencia; pero sería bueno probar también, y más en estos días en que la moral enemiga está un poco quebrada, nuestra capacidad de ataque. Naturalmente que esto lo sabe el alto mando mucho mejor que nosotros. Sus razones tendrán para no ordenar el contraataque; pero es prudente señalar esta circunstancia y más teniendo en cuenta una frase muy extendida por los medios militares.

Se suele oír decir: «Ahora sería el momento oportuno; pero, ¿y si nos falla la operación y el enemigo rompe nuestras líneas en algún punto? Por otra parte en los sectores de Madrid ya se han visto algunos soldados alemanes; pero ¿no podría ser que el núcleo principal de combates fueran líneas en algún punto? Por otra parte en los sectores de Madrid ya se han visto algunos soldados alemanes; pero ¿no podría ser que el núcleo principal de combates fueran líneas en algún punto? Por otra parte en los sectores de Madrid ya se han visto algunos soldados alemanes; pero ¿no podría ser que el núcleo principal de combates fueran líneas en algún punto?

El hecho es que ayer transcurrió el día con tranquilidad completa en el frente de Madrid y que ni una vez tan siquiera los aviones facciosos nos obligaron a buscar los refugios. Pero no hay que fiarse de las apariencias y es preciso continuar alerta. Tras la calma de ayer puede venir la tempestad de hoy o de mañana.

Graziani parla als abissinis i els amenaça...

Roma, 28. — L'agència oficial italiana ha publicat la nota següent: «Abir el mariscal Graziani pronuncià un discurs davant els notables indígenes en el curs d'una desfilada militar. Al·ludint a la sort dels tres fills del ras Kassa — que foren afusellats per haver-se rebel·lat contra la dominació italiana —, el mariscal diu el següent: Hem arribat al final. Totes les poblacions compregueren que no hi ha altra sortida que la submissió pura i simple a la molt potent Itàlia. Alguns caps podran ésser en zones allunyades on persistirà el bandatge. Un darrer

l'altre cauran sota l'acció dels nostres cops.

Txang Kai Xec no serà substituït de la presidència del Consell

Xang-Hai, 28. — L'Agència Reuter afirma que als cercles oficials es desment que el mariscal Xang Kai Xec sigui substituït en la presidència del Consell pel seu cunyat T. V. Soong.

"Hem estat acollits amb un gran entusiasme pel poble madrileny" ha dit l'alcalde, senyor Pi i Sunyer

Aquest migdia, l'alcalde senyor Pi i Sunyer ha rebut els periodistes, els quals ha saludat de retorn del seu viatge a la capital de la República.

—Com és sabut —els ha dit—, he anat a Madrid a portar els sis tancs que han de servir per a utilitzar-los en els serveis d'incendis. Aquest fet, molt més que per la importància material, té el valor de demostrar que hi ha una base de col·laboració molt gran entre ambdues ciutats, i ha d'ésser considerat com a un acte de confraternitat que cal remarcar en aquests moments.

Hem estat acollits pel poble i per les autoritats madrilenyes amb una gran eufòria i cal remarcar que encara que pugui descurar-se algun detall, per mitjà de vosaltres, significar el meu agraïment en particular per a l'alcalde de Madrid, C. Lete Redondo i per als regidors Besteiro, Trifón Gómez, González, Rojo, Genaro Marcos, Talanquer, Sánchez Guerra, Regulez i altres. I he de significar que he tingut un bon acolliment, especialment per la meua representació d'alcalde de Barcelona.

Madrid, dintre dels sofriments propis de la situació, conserva una moral molt elevada, així com la confiança dels madrilenys en el seu poble.

Cap al servei obligatori, a Anglaterra?

Londres, 27. — El ministre de la Guerra, Buller, ha publicat un article al periòdic «Home and Empire», en el qual crida l'atenció de l'opinió pública sobre el fet que l'actual sistema de reclutament, basat en el voluntariat, és insuficient, per la qual cosa cal que han de prendre mesures en conseqüència.

DEMA ES CELEBRARÀ CONSELL EXTRAORDINARI A LA GENERALITAT

L'Honorable President de Catalunya ha passat el matí a la Residència treballant amb els seus secretaris.

El senyor Companys ha signat diverses escriptures d'adjudicació d'obres públiques.

A migdia el President ha rebut en audiència el coronel Escobar, del divisió 7 de la Guardia Nacional Republicana; el ministre sense cartera, senyor Giralt, que es troba ja restablert de l'afeció que l'ha retinut uns dies al llit; la comissió de la Creu Roja Espanyola; el senyor Soler, de la Conselleria de Defensa; Pelayo Borrego Tarrago, cap de la secció provincial dels Serveis d'Estadística de Madrid; el president del Tribunal Popular número 2

senyor Pinilla; i el senyor Rubió i Tudurí. Secretaria de la Presidència han manifestat als periodistes que no hi havia noves d'interès informatiu.

Al despatx del conseller primer de la Generalitat han dit que el migdia els periodistes que el senyor Terradellas no era al Departament.

Anunciaren que demà el Consell es reunirà amb caràcter extraordinari.

Aquest matí el senyor Martí Riquer s'ha reintegrat al seu càrrec de la Subsecretaria de la Presidència de la Generalitat.

S'incendia un tros del Metro de Berin

Berlin, 27. — A la Plaça de Potsdam, on es realitzen les obres de construcció de la línia del Metro, s'ha produït un incendi. Immediatament els bombers, proveïts de cinc autobombes, han arribat al lloc del succeït.

Berlin, 27. — Continuen els treballs per a l'extinció de l'incendi de la Plaça de Potsdam, però encara no s'ha aconseguit dominar-lo. Ha estat tallat el gas, però l'electricitat continua funcionant. Els bombers lluiten aferrissadament per a evitar que el foc abasti un dipòsit de benzina proper, en el qual cas ocorreria una nova catàstrofe.

De les informacions recollides fins al moment present, sembla deduir-se que no hi ha hagut cap mort, ja que al lloc del sinistre no hi havia ningú, per ésser diumenge.

Berlin, 28. — Després de vuit hores d'efort, ha estat dominat l'incendi que destruï els tallers del nou Metro de Berlín. Aquest matí un equip de socors treballava activament per a netejar els llocs del sinistre.

La comissió especial encarregada de cercar les causes de l'incendi ha treballat tota la nit, però no ha donat a conèixer oficialment les seves conclusions. S'admet, no obstant, que l'incendi ha estat provocat versemblantment per una estufa que estava al túnel.

LA DELEGACIO BASCA, A LA TOMBA DE MACIA

Procedent de Bilbao, aquest matí ha arribat a la nostra ciutat el ministre basc senyor Irujo. Poc després d'arribar, acompanyat del secretari polític de la Delegació Basca, senyor Donabaitia, i alt personal de la Delegació, el senyor Irujo ha estat al Cementiri Nou per tal de dipositar unes flors a la tomba de Francesc Macià, en commemoració del tercer aniversari de la mort del primer President de la Generalitat.

FRANCO HA FET MARNAR ELS PORTS DE BILBAO, SANTIANDER I GIRONA

Això constituiria una nova demostració de la intervenció estrangera

Paris, 28. — Comuniquen de Biarritz que els vaixells facciosos han estat vistos al llarg de la costa del Nord i davant dels ports de Bilbao, Santander i Gijón, que col·loquen mines submarines. Sembla que Franco ha portat l'audàcia fins a l'extrem de prevenir les companyies de navegació estrangeres que ell declinava, en el futur, tota responsabilitat al els vaixells estrangers que intentin entrar en aquest port són víctimes d'una explosió.

Es creu, però, que es tracta d'una simple amenaça per tal d'esporgar les companyies navieres i els ciutadans dels esmentats ports. Cal recordar que fa uns dies, el Govern espanyol va fer pública manifestació que els rebels no disposen de cap vaixell posamine.

Si les paraules de Franco es veïssin confirmades, quedaria novament provada la intervenció de potències estrangeres.

GRAN MITING DE SOLIDARITAT ORGANITZAT PEL SOCORS ROIG INTERNACIONAL INICIANT LA CAMpanyA PRO AMBULANCIES, que tindrà lloc demà, dimarts, a les 10 de la nit, al GRAN PRICE

ORADORS: FRANCESC ALBIOL (U.G.T.) JAUME MAGRINYA (C.N.T.) MARIAN RUBIO TUDURI (E.R.C.) JOAQUIM CORTES (F.A.I.) ANGEL ESTIVILL (P.S.U.) MARIAN HURTADO (S.R.I.) Presidirà l'acte el Dr. SERRA HUNTER ANTI-FEIXISTES: ASSISTIU-HI

Itàlia deixarà les Balears?

Sembla que l'aventurer Rossi ja ha abandonat l'illa

Roma, 28. — El senyor Blondel, encarregat d'Afers de França, ha estat rebut avui pel comte Ciano, el qual poc moments després ha rebut al senyor Drummond, ambador d'Anglaterra a Roma.

Segurament es tracta de la gestió concertada dels Govern francès i britànic, gestió que probablement haurà estat també efectuada a Berlín i Lisboa, relacionada sempre amb la formal observança de l'acord de no intervenció en els afers d'Espanya. La gestió tracta del problema de la tramessa de voluntaris. L'atmosfera política, tant en relació amb l'element problema com referent als altres aspectes de la guerra civil espanyola, es veu complicada o almenys afectada per nous detalls i factors.

Un dels fets que més influïren en les negociacions actuals consisteix en la sortida del comte Rossi de les illes Balears. Les informacions que es tenen sobre aquest afer permeten suposar que el comte Rossi ha sortit de Palma. Alguns telegrams atribueixen a descriure les manifestacions de simpatia que li ha tributat la població de Mallorca.

Pel que fa a la resposta a les proposicions emanades de Londres i de París, es de suposar que Berlín, Roma i Lisboa cursaran una resposta comuna.

Poc recordar-se, a més a més, que el mes d'agost darrer, quan França presentà el projecte de no intervenció, Itàlia formulà objeccions a la tramessa de voluntaris i a la qüestió de les subscripcions. Sembla que la gestió efectuada avui defensa la tesi primitiva defensada per Itàlia.

Roma, 28. — El gentilemen's agreement italo-britànic serà signat a Roma tan aviat com estiguin ultimats els darrers detalls de redac-

S'espera la resposta de Londres, però el projecte definitiu fa tres dies que està a mans dels negociadors. Es compon únicament de quatre o cinc paràgrafs, un dels quals tracta de l'estatut quos, que és la qüestió de més difícil solució.

En un principi s'arribà a examinar la idea de la paritat a la Mediterrània.

Donat que la composició de les flotes mediterrànies italiana i britànica és molt diferent, car la primera implica gran nombre de cuirassats en comparació a la segona, no podia examinar-se seriosament la qüestió de la paritat de tonatge llurament repartit.

Però la idea primitiva sobre la paritat fou ràpidament rebutjada i substituïda per la idea més àgil de l'estatut quos. Aquest procediment serà segurament aplicat no solament als tonatges que presenten actualment un marge de 100 a 150.000 tones a favor de la flota britànica, sinó també a les bases navals.

Les negociacions actuals tracten del règim a observar davant de la força naval i aèria, ni del tonatge, ni de zones d'influència.

En l'acord no es parlarà ni de la força naval i aèria, ni del tonatge, ni de zones d'influència.

El cinisme nazi

L'òrgan nacional-socialista qualifica de grotesc el pas de França i Anglaterra per la qüestió dels "voluntaris"

Berlin, 28. — L'òrgan nacional socialista «Völkischer Beobachter», qualifica de grotesc el pas de França i Anglaterra en la qüestió dels voluntaris que lluiten a Espanya.

«Els periòdics londinencs — continua dient el periòdic — plens de rumors alarmants sobre l'evolució dels esdeveniments a Espanya, parlen d'un imminent pas mancomunat dels governs de França i Anglaterra a Berlín. D'on surt tanta indignació? Ja podem dir-ho. Del desembarcament de voluntaris alemanys. Mentre solament es sentia que arriben en gran quantitat tropes i voluntaris que es posaven al costat de les tropes republicanes, la situació no fou perillosa de cap manera per als diaris europeus. Però ara, tractant-se d'alemanys, la cosa ja canvia.

El periòdic continua dient que els mateixos anglesos no s'haurien inquietat de la presència de voluntaris alemanys en l'exèrcit feixista espanyol, però els premsa del Front Popular francès ha mostrat la seva indignació, llançant el qual d'insults i paraules alarmants i esvalotant la premsa anglesa.

L'esmentat periòdic al·ludeix després a les violacions de la neutralitat comentes pels francesos. Finalment diu: «Eten faria un tiac servir a la política del seu país si en la qüestió dels voluntaris espanyols es col·loqués al costat culpable dels seus amics francesos».

M. de R. — La nota del «Völkischer Beobachter» és d'un cinisme refinat, en pretendre justificar la pro-

tecció de tropes alemanyes en l'exèrcit dels rebels, pel fet que també hi ha alemanys a les files republicanes.

Ja sap que no és el mateix, però es fa l'orni. No és el mateix, un exèrcit internacional de voluntaris, com el que forma la nostra columna internacional que han vingut a combatre contra el feixisme per pura iniciativa, sense portar armaments, sense uniformes, sense estar sotmesos a cap disciplina militar, que la meua de voluntaris que Alemanya ha posat al servei de Franco, ben proveït d'armament béllic i sotmesos al comandament d'oficials de l'exèrcit regular alemany. Es contra això que, França, Anglaterra i amb ells tot el món, protesten.

Marcel·lí Domingo saluda les milícies de "Izquierda Republicana" en tornar a Espanya

Madrid, 27. — El president del Comitè Nacional d'Esquerra Republicana, Marcel·lí Domingo, que des de fa algun temps es troba, per ordre del Govern de la República, defensant a l'estranger el veritable significat de la lluita civil a Espanya, ha arribat, en embarcar a Nova York amb rumb a la seva pàtria, una salutació a la Comandància de milícies populars d'Esquerra Republicana, amb destinació al batalló que ostenta el seu nom, el qual diu així: «En embarcar de tornada a Espanya, saludo en vos tot el batalló que honora el meu nom. Els desitjo victòries permanentes pel bé d'Espanya i de la República. Us abraça, Marcel·lí Domingo.»

Isabel de Palència és el nou ambaixador d'Espanya a Suècia

Estocolm, 27. — El Govern suec ha estat informat pel de la República que el nou ambaixador d'Espanya a Suècia serà Isabel de Palència.

GANGSTERS A WASHINGTON

Segresten el fill del milionari Watson i demanen 18.000 dòlars pel rescat

Washington, 28. — Un bandit enmascarat ha entrat a la residència del milionari William Watson i a poder-se del seu fill, que tot deu anys, ha desaparegut immediatament. Al cap de poca estona Watson rebia una carta en la qual se li anunciava que havia de pagar 18.000 dòlars pel rescat.

TELEFONS DE ULTIMA HORA

Redacció 22122 Imprimta 14446

Madrid, 28. — De la Premsa d'avui reproduïm els següents extractes: EL SOCIALISTA al·ludeix als nous propòsits dels facciosos d'entrar a Madrid el dia primer de gener, i diu: «Si nuestra vigilancia y guardia desaparecen, si nos abandonáramos a una confianza suicida, es posible que el enemigo se resolviera a atacarnos a fondo, pero estando en su punto la vigilancia y la resistencia, el ataque no se producirá. Habrán,

si, pequeñas escaramuzas; pero sin que nos sea dado conocer aquella ofensiva ambiciosa que nos fue denunciada de muy diferente modo hace algunas semanas.

Madrid, que al començar la ofensiva contra la capital de la República no era ni siquiera una població militar, se ha convertit en una plaça de guerra i a les vacilacions i indecisions dels primers dies, al pesimismo del 7 de noviembre, ha succeïdo la seguridad, el aplomo y la

experiencia del 28 de diciembre. ¡No pasarán! Lo afirmamos sin temor a ser rectificados por los hechos. El ejército faccioso, que ha perdido la moral, tiene perdida la guerra.»

A B C, en l'aniversari de Francesc Macià, escriu: «Los republicanos españoles recordamos al exilio como uno de nuestros símbolos liberales incorruptibles. El ejemplo de aquellos otros hombres precursores de una humanidad

mejor, que por ella han luchado en la vanguardia.

El Estatuto de Catalunya, que nació de las raíces de la historia de España, es una demostración de cómo se puede encontrar la unidad española. Francisco Macià dejó su obra en plena sazón y la República encuentra en ella una de las piezas fundamentales de su funcionamiento como punto de apoyo para su existencia.

La guerra és l'objectiu primer i obsessionant

Una boira fina desdibuixava des de bon matí els edificis del Saló de Garcia Hernández. A les nou començaren a passar banderes; totes tenien un sol color, un sol matís patriòtic i polític. No era un matí de llum esclatant que les encengués, ni feia un aire afinat que les fes volejar airoses i gentils, però sota la boira passaven serenes, impassibles, com els grans ideals que encarnen i que no poden morir mai, passaven aguantades per les mans robustes dels nostres pagesos, dels rabassaires vinguts de tots els punts de Catalunya per homenajar Macià a Belles Arts, aquell gran palau ple de senyeres i gairebé perdut dins la grisa boira matinal... "Venim d'arreu de Catalunya per homenajar l'Avi; mireu, si no, les pancartes i les matrícules dels cotxes" --ens diu un vell republicà de Balsareny. Es veritat. Hi ha automòbils de totes les comarques catalanes. També n'hi ha que procedeixen de les viles petites, arrapades als grans massissos muntanyencs; d'altres, encara, porten l'alè de la costa. Tots els cotxes duen banderes. Les quatre flames de foc que res ni ningú no podrà apagar mai. A dins els camions, de peix o de verdures, han posat cadires i l'home, la dona i tota la mainada van, bé o malament, cap al miting. A la tarda, ja ho tenen decidit: duran un ram de flors a la tomba del primer President de Catalunya. Com que saben que a ciutat el que abunda menys és el menjar, es duen la mineira. Tots els cotxes resten estacionats davant del Palau i els forasters s'afegeixen a la corrua immensa que va entrant al local des de bon matí. Enganxat al primer pis de la façana de Belles Arts, entre les reproduccions d'escultures clàssiques, Apol·lós i Hércules, hi ha el nom immortal: MACIÀ. Sota aquestes enormes cinc lletres passa una gernació respectuosa. Una organització perfecta. Ni un crit, ni un avalot. Tothom sap que va a escoltar la paraula segura, amorosa podríem dir, d'uns amics de Macià: els més fidels seguidors de les seves doctrines...

Han passat tres anys i amb aquests tres anys moltes coses, molts esdeveniments, tràgics i gloriosos: 6 d'octubre, 19 de juliol... però la gent que ahir emplenava totalment l'antic Palau de Belles Arts era la mateixa gent de sempre: el poble de Francesc Macià, aquella multitud única, vibrant, acolorida i sentimental que en vida de l'Avi dels catalans seguia amb fe, amb esperança, la figura venerable i augusta del primer President de Catalunya.

Era el mateix poble, ahir desarmat, avui armat, però amb idèntic entusiasme, amb idèntic amor a la terra, als grans ideals immarcescibles de sempre, de llibertat i de justícia.

El poble d'ahir era el poble de Francesc Macià. Les mateixes dones, els mateixos homes, els mateixos infants, aquella quitzalla que les mares alçaven trémules en braços, com flors, perquè Macià la desés.

Fa tres anys de la seva mort, tres anys que desaparegué una senyera viva, palpitant i humana que menava un poble cap a la victòria, tres anys...

El cubdill venerable, l'heroi, ha desaparegut. Una altra figura, també gloriosa, ocupa el seu lloc. El panorama peninsular no és igual, però; la sang toca un bon tros d'Ibèria... Amb tot, el poble segueix essent el de sempre, segueix creient en els homes que durant aquest període de temps passat han sofert exilis, han estat tancats a les presons i han vist alçar-se el sol darrera el reixat de ferro del Penal de Santa Maria...

Aquelles mans que ahir s'alçaven nervioses, entusiastes, aplaudint el nom de Macià i de Catalunya, insistim, eren les mans de sempre, aquelles mans que a la Plaga de la República feien volejar un núvol de blancs mocadors quan l'Avi es dirigia al poble, amb aquell accent familiar, únic, calent, íntim, que semblava que us parlés a vos sol...

Macià-Catalunya! Dos noms i un sol tema, un sol motiu, una sola ideologia, no pas romàntica, sinó realitat palpitant, bategant com un gran cor que es projectava ahir, diumenge, a la Sala de Belles Arts plena d'un públic àvid, però no d'un públic d'aquells que assisteix als mitings com a un espectacle més, gratuït, que té els seus oradors preferits i els compara i espera llurs pinyols esquetzats i demagogs com el dilentant l'Ària del tenor o del divo de preu. No; el públic d'ahir era un tros de l'entranya viva de Catalunya que s'alça dempeus una vegada més per dir: Present!

Present ara i sempre, amb armes i sense armes, present en guerra i en pau, present per a defensar-se i construir. Present també per a seguir el gran exemple d'austeritat, d'entusiasme i de patriotisme que ens llegà a tots el gran patrici Francesc Macià.

L'ombra augusta i immortal de Macià es projectava sobre la multitud compacta que s'apretava al Palau de Belles Arts ahir, al matí... Eren els homes detrebles del Mestre que anaven a parlar al poble i aquells homes --els del 6 d'octubre, els del 16 de febrer i els d'aquell 14 d'abril gloriosos que ens dugué la República-- ho feren amb claredat, amb fermesa, amb vehemència i convicció. Claredat, tal com exigeixen els moments actuals.

Fermesa, tal com cal en aquests moments històrics. Vehemència que sortia de l'ànima, que és ànima del poble.

I convicció en els destins d'aquesta Catalunya que venç tothom i tots per a redreçar-se i marcar el camí als altres pobles d'Ibèria.

Si Macià hagués viscut, no hauria parlat d'altra manera de com ho feren els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya. Si hagués viscut hauria dit, com Coromines, que és necessari mirar sempre endavant, mai endarrera. Si hagués viscut, Macià hauria dit que bé valen alguna cosa els partits polítics que compten amb un 6 d'octubre precursor de la topada del 19 de juliol entre l'Espanya vella i l'Espanya que vol viure...

El poble, aquest poble català que camina sota els guiatges dels homes del Partit format sota la figura immaculada de Macià, victoreja el nom de l'Il·lustre traspassat cada vegada que els oradors el pronuncien i aplaudint la posició, els parlaments, dels homes de l'Esquerra a la qual no fan por --paraules de Pl i Sunyer-- els avanços socials per extrems que siguin, sinó les impremeditacions que puguin portar al fracàs...

I, finalment, la paraula càlida, abraçada, guadora, de Lluís Companys.

No vacilem a qualificar d'històric el discurs de Companys. Les seves paraules, irradiant sinceritat, penetraren profundament en l'ànima dels milers d'oients i segurament tindran ressonància en l'àmbit nacional i aduuc internacional. Precís, tallant, sense elucubracions oratòries, el President sabé donar la tònica justa a les seves paraules, que no foren pronunciades com a home de partit, sinó com a President de la Generalitat de Catalunya. Remetem el lector al discurs taquígràfic del President i estem segurs que les paraules de Companys faran meditar tothom, homes polítics i sindicalistes...

No caben, en aquest breu comentari, totes les suggerències que es desprenen del parlament del nostre President. Per això ens remetem al text taquígràfic, amb la seguretat que tots plegats en traurem profitoses ensenyaments...

Esquerra Republicana de Catalunya és una potència i el miting de Belles Arts ho demostrà clarament. Cal comptar amb aquesta força de cara a bastir el nou ordre de coses provocat per la subversió del 19 de juliol...

L'ASPECTE DEL PALAU ABANS DE COMENÇAR L'ACTE

Al vastíssim Palau de Belles Arts, ahir, al matí, el gran edifici mil·lenni organitzat per Esquerra Republicana de Catalunya, s'acaba concentració de forces democràtiques, republicanes i catalanistes de la nostra ciutat, com homenatge a la memòria del qui fou primer President de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià, en commemoració del tercer aniversari de la seva mort.

Molt abans de l'hora anunciada per a començar l'acte, la gran sala central del Palau de Belles Arts era totalment plena de públic. Als voltants d'aquell edifici, oferia una gran animació: corrues de gent, procedent de diversos llocs de la ciutat, anaven afuint al local; nombrosos autobombus, vinguts de totes les

contrades de Catalunya, paraven davant del Palau de Belles Arts, i des de llavors esmentats vehicles nuls de militants i simpatitzants d'Esquerra, ensenys que grups de milicians i milicianes, pertanyents a la mateixa organització política, acudien a aquell mateix lloc. Per damunt de la multitud onejaven centenars de banderes i banderons de les organitzacions que hi eren representades.

El local s'atopia de públic, cada vegada més, a mesura que avançava el temps, i es manifestava de manera ben palesa, un fort entusiasme i interès per l'acte que s'anava a celebrar, per part d'aquella generació que acabà, finalment, per a emplenar de gom a gom, i fou imposable que se n'hi encabís més, la gran sala de Belles Arts.

L'aspecte que presentava el local era en tots conceptes magnífic. L'ordenació d'entusiasme i adhesió que planava per damunt de la multitud, anhelosa de sentir els parlaments anunciats, era patent, i esclatà amb enardidores ovacions i visques cada vegada que entrava a la sala alguna de les personalitats del partit, grups de milicians o les representacions de les entitats adherides, enarborant llurs respectives banderes.

La banda de música de la caserna de milicians d'Esquerra Republicana de Catalunya, col·locada prop del lloc on havia de situar-se la presidència de l'acte, inicià la seva celebració, amb l'himne nacional «Els Segadors» el qual fou acollit amb una exoradadora ovació. A diversos moments del miting, la banda interpretà el

mateix himne i altres cants revolucionaris i patriòtics.

EL GRANDIOS RETRAT DE FRANCESC MACIÀ

Tot aquell desvessat d'expressiu entusiasme tingué un bell marc: l'ampla sala era presidida per un grandios retrat de l'immortal líder de Catalunya, Francesc Macià, obra de l'artista Durban, sota l'efigie del qual havia estat col·locada una enorme bandera catalana.

A banda i banda de l'efigie de Macià hi havia dues banderes de la ciutat de Barcelona. Ambdues escales, del fons de la sala, apareixien retallades pel rengle de banderes que hom hi havia col·locat, pertanyents a diverses entitats de l'Esquerra.

Igualment era exornada la balconada del pis superior que envolta, en tot, l'espaiosa sala, per una quantitat molt més superior encara d'altres ensenyes barrades, republicanes i federals, d'altres tantes entitats, les representacions de les quals acudiren al grandios miting.

També, escampades per altres indrets de la grandiosa sala onejant per damunt de la multitud que l'emplenava, apareixien noves ensenyes, els portadors de les quals no havien pogut encabir-les als llocs destinats a l'efecte, degut al gran nombre que n'hi havia.

MILICIANES I BANDERES CATALANES

Formats en rengle, milicians de les columnes Macià i Companys, curaven de mantenir l'ordre, deixant el pas lliure per on havien d'entrar els oradors, i emmarcant els llocs destinats a la presidència.

Fent guàrdia d'honor a la taula presidencial, s'hi col·locaren les milicianes, perfectament uniformades, les quals pertanyen a les mateixes centúries de la columna Lluís Companys.

També amb llurs uniformes de campanya, hi havia un grup de milicians, vinguts dels fronts de combat, els quals formaren, distribuïts per diversos llocs del local. La nota de color, concreció simbòlica dels ideals de la democràcia catalana, que donaren a l'acte les banderes i ensenyes de les entitats catalanistes republicanes d'Esquerra allà representades, era augmentada per la severitat dels uniformes dels milicians i milicianes i per banderons.

Aquests ideals eren els de totes les joventuts i agrupacions femenines dels diversos centres del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La generació allà aplegada, formada per milers i milers de ciutadans, era l'autèntica representació de la nostra democràcia. Calla observar-la: tots es estaven hi eren en gran proporció; minúo d'obres, obrers del camp i de la ciutat; la nostra menestralia; homes de tots els oficis i professions; milers i milers de joves, barrejats amb milers d'homes madurs i d'edat avançada; dones de totes edats i de diversa formació social; ciutadans de tots els àmbits de la gran Catalunya. Dit en un mot: tot el poble català hi era present i representat.

ELS QUE PRESIDEN L'ACTE

A l'ampla tarima, instal·lada al fons de la sala de Belles Arts, es col·locà la presidència de l'acte. Al lloc central, la taula presidencial, en la qual prengué seient, quan féu acte de presència, el President de la Generalitat, S. E. Lluís Companys. A la seva dreta el conseller primer del Govern de Catalunya, Josep Terribas, i el conseller de Seguretat Interior, Artur Guanyer; el secretari general del partit d'Esquerra Republicana i diputat, Joan Tauler, i en representació del Parlament català, el diputat Dot.

L'Esquerra del President del Govern, el ministre del Govern de la República, Jaume Aguduer; l'alcalde de Barcelona, Carles Pi i Sunyer;

El públic que no pogué entrar a la sala de Belles Arts escolta al carrer, per mitjà dels altaveus, els discursos (P.-F.)

el conseller de Cultura, Antoni M. Sbert, i el diputat, Pere Coromines. Darrera d'aquesta primera presidència hi havia els consellers de la Generalitat, i diputats, els regidors municipals d'Esquerra Republicana, i altres personalitats dels partits afins i representacions. A banda i banda, altres personalitats destacades del partit organitzador de l'acte i d'altres organitzacions afins a la mateixa ideologia.

Entre els que estaven a la presidència recordem els ex-ministres, consellers i diputats Tomàs i Piera, Nicolau d'Oliver, Santaló, Humbert Torres, Quero, Zulueta, Ragasol, Guinart, Barrera, Rouret Bru, Soler i Pla, Jané, Banyeres, Manuel Companys, Pàbraga, Balart, Bibeny, Guals, Riera, Calvet, Sallés, Arnau Cortina, Dalmau, Iria, Casademunt, Magre, Aragall, Bernades, Hilarí Salvador, Frontera, Escotet, Pla; el secretari del consell de la U. R. S. S., Alexandre Korobizin; els representants a Catalunya dels nacionalistes bascos i nacionalistes gal·les, la representació de la «Unió de Rabassaires»; ultra els esmentats Nicolau i Ragasol, altres dirigents d'Acció Catalana, i una nombrosa representació de l'Esquerra Republicana.

VALENCIA, MALLORCA I ARAGÓ HI EREN REPRESENTADES

També hi havia una destacada representació de les republicanes d'Esquerra Valenciana, i sengles de les agrupacions esquerristes aragoneses i mallorquines. Moltes foren les organitzacions que acabem d'esmentar que feren acte de presència en corporació i amb llurs banderes. Això féu que s'ajuntessin en aquell acte entre l'ensenya de Catalunya repetida centenars de vegades, en una unió fraternal, gairebé la totalitat de la dels nostres pobles germans d'Espanya.

El diputat Joan Tauler

Presidí l'acte, pel Consell Permanent d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat al Parlament de Catalunya, Joan Tauler, el qual digué:

Ciutadans: El Consell Permanent d'Esquerra Republicana de Catalunya m'ha fet el gran honor de designar-me perquè en representació seva obrís aquest acte organitzat en commemoració de la mort del nostre mestre Francesc Macià, primer President de Catalunya i primer president del nostre Partit.

Foques paraules, molt poques. Ja que els organitzadors no hem de nixar posicions, ni assenyalar directrius, ja que altres oradors ho faran amb més autoritat que jo pas nosaltres.

El Consell Permanent d'Esquerra Republicana de Catalunya, agraeix la col·laboració de les entitats que han contribuït a l'organització de l'acte. També agraeix la seva assistència a aquesta multitud entusiasta, plena demostració que si el cor de Macià deixa de bategar l'any 33, el seu esperit continua viu entre nosaltres.

Els ideals de Macià, dels quals tots som continuadors, tenien com a

base la prosperitat de la Pàtria, el triomf de la llibertat i la plasmació d'una major justícia social.

UN RECORD ALS CAIGUTS

Vol també el Consell Permanent fer remarcar que si no commemorà el primer aniversari de la mort del mestre, fou perquè els seus milers militants es trobaven a la presó a conseqüència de la repressió del gloriós 6 d'octubre. I al tampoc no commemorà el segon aniversari, fou perquè en aquells moments el Govern de la Generalitat, amb el seu President davant, es trobava als penals de Cartagena i Cadix. Avui celebrem el tercer aniversari en circumstàncies anormals. En aquests moments d'heroisme i de dolor, el Consell Permanent creu interpretar els sentiments dels seus afiliats afirmant el seu record a tots els catalans i a tots els fills de les altres terres d'Ibèria, així com els que figuren en la Brigada Internacional, que estan donant la seva vida i la seva sang als camps de batalla pel triomf de la República. Resta obert l'acte. Visca Catalunya!

Una gran ovació acollí les paraules finals del diputat Tauler.

FITXES-FITXERS AGUSTI BO

CORTS CATALANES, 596 - TEL. 10266 - BARCELONA

Accidents del Treball en la Indústria i l'Agricultura
INCENDIS
VIDA

Mutua General de Seguros

VINT-I NOU ANYS D'ACTUACIÓ SOCIAL

Balmes, 17 i 19

Telèfon 20755

COMITÉ DE CONTROL OBRER QUE VEIlla PELS INTERESSOS OBRERS

Cent Delegacions i Sucursals a CATALUNYA
GIRONA: Rambla de la Llibertat, 23
TARRAGONA: Avinguda de la República, 77
LLEIDA: Avinguda de la República, 74

ARCHIVOS ESTATALES

Una bandera i una consigna: CATALUNYA!

La gent envaeixen totalment l'àmplia nau del Palau de Belles Arts, fa més de tres hores que estan dempeus per tal de tenir lloc. Sense aquesta multitud, la sala fóra freda, glacial, la més freda i glacial de Barcelona; però ara està caldejada per una atmosfera humana, insubstituïble, entusiasta, a punt d'explotar en aplaudiments. Presideix el local un retrat gegantí de Macià, ampliat per Durban. El rostre del primer President sembla mirar, reconèixer, el seu poble en aquell formiguer que s'estreny sota seu. Fa tres anys que el gran estadista jeu colgat de flors a l'ombra del castell de Montjuïc; però, ara més que mai, sembla que es trobi entre els seus, entre aquest home de Balsereny i aquesta dona de Monistrol, al bell mig dels rostres colrats pel sol i per les ventades d'aquests fills autèntics de Catalunya.

Al fons de les tribunes, les noies d'Esquerra Republicana amb uniforme marró fosc. Totes són gentils; això sí, queden poc bèl·liques, però guanyen en feminitat. Han vingut junt amb altres milicians per retre una espiritualíssima guàrdia d'honor a aquest enorme retrat i a aquests homes que van a parlar.

Els amics de Macià parlen: Sbert, Coromines, Pi i Sunyer, Aiguader, Terradelles, Companys... Llurs veus són serenes; les frases, tallants, precises, clares. Cap odi no entorboleix llur accent sincer. De tant en tant, dos noms desvetllen un viu ressò d'aplaudiments: Macià i Catalunya.

Una dona alça el seu menut en braços i li mostra Lluís Companys. "Mira, l'altre President"... Als ulls d'aquella dona humil es llegeix un fervor, un gran patriotisme i una simpatia profunda. Lluís Companys és per a ella la continuació d'una política humaníssima l'encarnació d'un altre President bo i comprensiu... (Fotos Puig-Farran)

El conseller Sbert

Seguidament parla el conseller de Cultura de la Generalitat, Antoni Maria Sbert, el qual comença dient:

Catalans: En aquest acte havia de parlar Ventura Gassol, que va seguir de tan a la vora la vida del mestre de tots. L'esguard de Macià no podia ésser extingit per la mort. Aquell esguard de Macià tenia tanta força que arribava a l'ànima del poble i és que l'ànima de Macià era la mateixa del poble. Macià morí aquell matí gelat de desembre; però la seva ànima no va morir, però que en va viure viu i viu com a un símbol de la Pàtria nova. Macià era i serà el símbol etern de Catalunya, d'aquesta Catalunya que sabé abatre el feudalisme i l'imperialisme. El nostre poble no sentirà mai la ingratitude d'oblidar les virtuts de Macià i sabrà imposar el sentit de catalanitat a la nostra revolució. Macià, símbol de Catalunya, era un home senzill, de família modesta, que sabé enlairar-se i estimava la terra i les arts. Macià fou un símbol de l'exercit del poble i fidel a les seves tradicions de lleialtat, va trencar la seva espasa, no va fer alibi que han fet en sublevar-se els traidors.

Ara, durant el meu viatge a Rússia, jo recordava que Macià, durant la seva estada al país soviètic, enyorava la llibertat; i jo ho recordava en aquells moments que Rússia estava elaborant la seva carta constitucional en la qual són reconeguts els drets de l'home, seguint la tradició que va marcar la revolució francesa. Rússia arribava a la conquesta d'allò que Macià estimava: la llibertat, que sempre ha estat la causa de la nostra estimada Catalunya.

Diu l'orador que el programa polític de Macià tenia per finalitat la unió de la mena menestral amb el proletariat, al servei de Catalunya; i

per això avui, vivint una revolució, podem invocar el seu esperit, que no és mort.

Ell —seguint dient— era polític i militar. I ell, que tant lliure, sabia què valia la constància, l'energia i la direcció. I pensant en tot això, ens hem d'aplegar entorn la figura del nostre President. Companys, perquè dugui ben alta la bandera que abans havia alçat Macià. (Gran ovació.)

Digué l'orador que Macià propugnava sempre per Catalunya, per una legislació social, com volgués, també, que els catalans servissin només en l'exèrcit en territori català, i ho volia perquè amb això desitjava la garantia que a Catalunya no es produís un 19 de juliol.

Dedicà, a continuació, grans elogis a les Esquadrades de Catalunya, que —digué— acompanyaren el President Macià fins a la tomba i que ara estan al costat del President Companys.

Macià —afegeix— volia que la revolució fos ben nostra. Volia la llibertat nacional de Catalunya, volia una justícia social millor, la igualtat de tots dintre de la llei. Sentia la universalitat. Per tot això era nacionalista.

Amb aquest motiu l'orador glossa els sentiments nacionalistes de Macià, i diu que responen per complet al seu esperit d'home d'esquerra.

—Jo estic segur —diu— que si Macià visqués us demanaria, amb aquella mirada seva, unitat i disciplina.

El conseller de Cultura acabà el seu parlament expressant que el President Companys era el dipositar de l'esperit de Macià, i que tots els catalans han de veure en ell el continuador de l'obra del Primer President de Catalunya.

Una gran ovació acollí el final del discurs del senyor Sbert.

I expressà que en triomfar les esquadres el President Companys pronuncià unes paraules profètiques des del balcó de la Generalitat, quan va dir: «Tornarem a lliurar, tornarem a sofrir, i tornarem a triomfar». Arribà el 19 de juliol i Catalunya triomfà als carrers damunt els militars, prenent els llurs canons i baionetes, i ara les noies milicis són en terres d'Aragó lluitant per la llibertat de les terres hispàniques. Si

volem ésser fidels a l'esperit de Macià hem de continuar compartint els seus ideals en relació a Catalunya. Estan equivocats, sofreixen un error els qui creuen que s'ha de conservar aquell pobre i petit Estatut que se li concedí a Catalunya. L'Estatut ha de tenir una major amplitud.

Després l'orador digué que Catalunya s'ha de preparar per a la nova societat que ha de sorgir com a conseqüència del 19 de juliol. Afegeí que els obrers han de tenir present que hom no pot llançar a la desesperació una multitud de catalans, com el sector de rabassaires, que també ha contribuït i seguirà contribuint al triomf de la revolució.

Per altra part —afegeí— jo he de dir que Esquerra Republicana de Catalunya no ha d'ésser considerada exclusivament com a un partit petit burges, car als seus rengles hi ha intel·lectuals i importants nuclis d'obrers. (Ovació.)

Després l'orador digué que Esquerra Republicana de Catalunya no s'oposava a la transformació social, sinó que creia, altrament, que s'ha de dur a terme. I això ho diu un home que des de fa cinquanta anys és republicà i catalanista.

Expressà que quan vingui la pau hi haurà un període transitori, que cal que sigui el més curt possible, i que aleshores Esquerra Republicana de Catalunya serà el pont entre la societat que desapareix i la que està naixent.

El senyor Coromines acabà dient que en la nova societat no hi haurà classes, i afegeí que desitjava finir amb el meu amor, per qual Macià sentia un profund fervor.

El discurs de Pere Coromines fou interromput diverses vegades pels aplaudiments de la multitud. I el final fou coronat per una gran ovació.

amb el ferm propòsit de no barallar-nos després. Molt bé.)

Per això cal que fem examen de consciència i rectifiquem allò que pogués ésser contrari al nostre objectiu. Cal extirpar tot acte de crueltat, i heroisme no és mai cruel. No volem que l'ideal, la lluita que h. de dur-nos la victòria es deshonri. Cal no crear reaccions interiors i no perdre prestigi en l'ambient internacional, ja que darrerament s'ha aclarit i hem guanyat posicions que convé no perdre per la seguretat del triomf.

En l'aspecte econòmic, s'han aixecat veus a tots els sectors que denuncien defectes a corregir. Hi ha dificultats derivades totalment de la guerra, a les quals tots hem de sotmetre'ns, però cal evitar a tota costa un col·lapse de l'economia. Assenyar els perills és fer una obra útil. Els homes d'esquerra no tenim por de cap ideologia social, per avançada que sigui, i menys ara després de la sublevació militar, recolzada per les dretes. No tenim por d'unar endavant. Només en tenim un de temor i és el del fracàs, el qual ens faria anar endarrera. Seria una gran responsabilitat per a tots que amb iniciatives esporàdiques, improvisacions i assalts contraproduents, ambicions i impaciències poguéssim arribar a un moment que veiéssim la paradoxa que, després de lluitar contra el feixisme, haver-lo vençut, per les nostres culpes rebuïdes quelcom que s'hil pogués assemblar. (Grans aplaudiments.)

Perquè no sigui així, cal l'esforç de tots i un esperit de transigència i sacrifici i així aconseguirem, sense barallar-nos, la fonda transformació que creï una nova Catalunya.

Pocs dies després de la subversió militar, en un discurs que vaig pronunciar per ràdio resumí el meu pensament en la necessitat de formar un ide i comú. Avui, cinc mesos després, continuo dient el mateix. Direu que és difícil. És cert, perquè hi ha moltsos diversos en el nostre front, però en canvi és possible formar una coincidència de programa, d'actes i de realitzacions.

Llavors potser fins això era difícil, però avui que al Govern de la Generalitat hi ha representats els grans sectors del nostre poble, aquesta coincidència en un objectiu comú pot ésser un fet. Només s'imposa una cosa: obeir disciplinadament allò que disposi el Govern de la Generalitat. (Grans aplaudiments i visques.)

Si ho fem així, aquest ideal comú naixerà tot sol perquè l'obra a emprendre és grandiosa: reconstruir econòmicament i socialment la nova Catalunya i la nova Espanya.

Per aquesta nova Catalunya el record de Macià ha d'esperonar-nos. Home d'un ideal intransigent sabé quan calgué transigir per a la continuïtat de la seva obra. Davant la

la Generalitat. (Grans aplaudiments i visques.)

realitat compregué la fecunditat de la realitat mateixa. En aquesta hora greu i difícil, en pocs minuts de les angústies d'un moment dur i penós, se senten noves esperances i s'albiren grans possibilitats, per a la nova Catalunya, fem que el record de Francesc Macià ens esperoni per a fer-nos dignes d'ell, i el seu exemple ens encoratgi en les hores de sacrifici i en el compliment del nostre deure.

El ministre Aiguader

El ministre senyor Jaume Aiguader pronuncià el discurs següent: És ben simbòlic que Esquerra Republicana de Catalunya es posi en contacte amb el poble per a homenajear la figura de Macià. Macià és

a fita permanent i el seu record és clavet dins el cor de Catalunya i ell és a primer pla de la història del nostre poble. Ell és un inici en el camí, però és una senyera. Es enca-

ra l'home que pot dur-nos amb el record a la victòria.

La seva més gran victòria i la seva més gran victòria és haver sabut mostrar el seu cor al poble. Per això cal tenir en compte que aquestes hores són hores de lleialtat, i l'exemple de Macià ha de guiar-nos a tots. Només amb lleialtat guanyarem la guerra i la revolució.

Aquella espasa que Macià trencà perquè no volia unir-se amb els militars que intentaven assaltar Catalunya, aquella espasa la veiem ara al camp fàccid amb la qual vol endagar el poble i, sobretot, aquesta Catalunya fretosa de llibertat.

Estic segur que tothom s'haurà preguntat com Macià hauria reaccionat davant la revolució feixista. Jo el coneixia prou i us puc assegurar que hauria reaccionat de semblant manera que Companys. (Grans aplaudiments.)

Macià hauria obert de bat a bat la Generalitat a tots els que n'estaven fora. Hauria bucat la col·laboració de tots els elements obrers.

Macià tenia un gran amor al sindicalisme català, amb els dirigents del qual havia conspirat. Els estimava com una cosa de Catalunya, com un pensament que regljava les aspiracions obreres, però que no eren enemigues de les llibertats de Catalunya.

El poble vol que tots els anells es concretin en un de sol. Cal pensar en la lleialtat i cal que tots els partits parlin clar de les seves intencions i el que volen aportar.

Per a nosaltres hi ha dues coses en les quals no transigim: Catalunya i la Democràcia. Ni deixarem minvar les llibertats de Catalunya ni el poder de la democràcia. No és que oferim un camí estret. Donem ample marge per a la llibertat, per a estructurar-li totes les reivindicacions. (Molt bé.) Si així podem avenir-nos, no hi mancarà pas el nostre esforç.

Hi ha una investida contra els partits polítics per a transformar-los en forces sindicals...

Arriba el President

En aquest moment, les dotze en punt, una gran renor anuncia l'arribada d'un personatge. El públic,

El president del Consell d'Estat

Després feu ús de la paraula el president del Consell d'Estat, Pere Coromines, el qual digué:

Catalans, republicans, homes i dones: Els nostres companys ens han fet l'elogi emocionat de Macià. Jo us vinc a dir que el record de Macià ha de tenir una significació revolucionària.

A continuació l'orador es referí al 6 d'octubre i al bioma negre, així com a les eleccions del 16 de febrer,

expressà que en triomfar les esquadres el President Companys pronuncià unes paraules profètiques des del balcó de la Generalitat, quan va dir: «Tornarem a lliurar, tornarem a sofrir, i tornarem a triomfar». Arribà el 19 de juliol i Catalunya triomfà als carrers damunt els militars, prenent els llurs canons i baionetes, i ara les noies milicis són en terres d'Aragó lluitant per la llibertat de les terres hispàniques. Si

Esquerra Republicana de Catalunya intensifica la propaganda dels seus ideals de llibertat i antifeixisme

La instal·lació de la nova emissora E.R.C. 1

Un milicià del front d'Alcubierre parla davant el micròfon de l'emissora E.R.C. 1, durant el període de proves (Puig-Farran)

Ahí, amb ocasió de celebrar-se a Belles Arts el míting homenatge a la memòria del President Macià, l'emissora E.R.C. 1, d'Esquerra Republicana de Catalunya, va efectuar les proves definitives, retransmetent l'acte.

A la tarda es continuaren les proves. S'efectuaren, per part dels tècnics encarregats del muntatge, els darrers ajustatges de l'estació emissora. Davant la imminència de la seva inauguració oficial, hem cregut interessant donar als nostres lectors alguns detalls sobre les característiques d'aquesta emissora, i la missió que li està encomanada.

L'emissora E.R.C. 1, està instal·lada a la caserna de les Milícies Antifeixistes d'Esquerra Republicana de Catalunya, Rambla de Catalunya, 26, on té instal·lades, també, les seves oficines la Federació de Barcelona-Ciutat d'E.R.C.

Hem estat afectuosament rebuts a la Caserna d'Esquerra pels companys Miquel Guinart, President de la Federació; Grau i Ros, secretari

de Propaganda, i Josep Bombí, els quals han estat, junt amb els companys del Comitè Executiu de la dita Federació, els veritables impulsors de la instal·lació de l'emissora. De la nostra conversa amb els elements essencials n'extraïem els paràgrafs més interessants.

—.....?
—Era absolutament necessari que Esquerra Republicana de Catalunya, que ha jugat, i està jugant, un paper tan important en la lluita antifeixista i revolucionària que estem vivint, fes sentir la seva veu, emprant a tal fi tots els mitjans de propaganda.

—.....?
—Sí, amic; la nostra aportació a la lluita antifeixista i a la causa de la revolució en marxa, ens obliga a ocupar el lloc que de dret ens pertany, i a fer conèixer quina ha estat la nostra actuació. Des dels primers moments de la lluita, el mateix 19 de juliol a les primeres hores de la matinada, els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya varen formar com els primers. Des del President Companys a la Comissaria d'Ordre Públic, fins als companys dels casals de Gràcia assaltant la caserna de Pedralbes, els de la Barceloneta aturant l'artilleria de la caserna d'Àrcs, passant per les lluites als carrers i l'assalt a les Drassanes, on perderem la vida els nostres estimats Fuster, Coldeforns (pare i fill) i Fontbernat (E), entre altres tants, podem dir que la sang dels nostres homes ha estat vessada abundantment per la causa de la Llibertat. I ara, en l'actualitat, els nostres cinc mil companys que lluiten al front d'Aragó, sota l'enseny de les quatre barres, continuen encara amb tot brad la lluita començada.

—.....?
—Sí, per causes que no és ara el moment d'esmentar, no s'ha posat prou de relleu quina ha estat, i quina és, l'actuació i l'aportació del nostre Partit a la causa de la Llibertat i de la Revolució. S'ha parlat molt, potser massa, perquè no creiem que ara sigui l'hora de fer cap dels integrants de la lluita antifeixista, sobre la necessitat de fer desaparèixer els partits polítics. I aquells partits polítics que, com el nostre, hem portat, i portem encara al damunt la responsabilitat que ens ha conferit un amplíssim sector del poble, i que en tot moment hem defensat, i defensarem, les justes reivindicacions i els drets del proletariat, a la vegada que emparem l'ampul sector de la petita burgesia, netament antifeixista, creiem que hem de fer sentir la nostra veu defensant amistosament, no blem, amb tota lleialtat, dintre el camp ampli i lliure de les idees nobles, els nostres punts de vista en la Revolució que conjuntament estem estructurant. I això és el que pensem fer, en bona part, des de la nostra emissora.

—.....?
—Sí; a més de l'emissora, la Federació de Barcelona-Ciutat d'E.R.C. prepara la publicació d'un «Butlletí» diari que, possiblement a partir de primer d'any, serà profusament repartit. La finalitat serà la mateixa que la de la nostra emissora. A més, des de l'emissora i des del «Butlletí» glosarem com es mereixen l'actuació de les nostres milícies al front de combat i l'actuació dels nostres companys davant les responsabilitats de la reraguarda.

CARACTERÍSTIQUES DE L'EMISSORA

Prenem nota de les característiques tècniques de l'E.R.C. 1. Es tracta d'una emissora d'ona curta, a una llargària de 42 metres. Té una freqüència de 7.103 quilocicles i una potència de 500 wats. Això vol dir que és l'emissora de més potència de tot Espanya, entre les de la mateixa finalitat i tipus.

Els nostres amics en preguen que posem de relleu la bona voluntat i l'interès que han desenvolupat fent un muntatge ràpid i acurat la casa Brunet i els seus tècnics instal·ladors companys Pujals, Martínez, Flores i Zopetti.

Cal esperar que la nova emissora E.R.C. 1, d'Esquerra Republicana de Catalunya, serà escoltada amb interès per tots els antifeixistes, i nosaltres esperem que les seves propagandes seran altament profitoses per a la causa antifeixista i per a la Revolució en marxa.

X. G.

LES FORCES REPUBLICANES, A L'ATAC

Avanç pel sector de Carabanchel i posicions ocupades als cims d'Usera

La formidable actuació de l'artilleria republicana desmoralitzà els facciosos, que deixaren abandonada una gran quantitat d'armament

Madrid, 27.—La situació als fronts de Madrid es considera força satisfactòria. La Brigada Internacional segueix atentament els moviments dels facciosos, els quals donen mostres de molt poca activitat.

Aquesta brigada ha incorporat als seus efectius diversos batallons espanyols.

El general Lukus deia, precisament, a aquest respecte, que els carabanchels espanyols lluiten molt bé al nostre costat.

Una de les coses que més preocupa el comandament és l'abandonament de les trinxeres realitzat pels facciosos a diversos sectors del front madrileny. Això s'atribueix a que entre les tropes rebels hi ha un veritable descontent, degut, principalment, a la deficient alimentació. El comandant Sanz ha pogut veure en alguns dels evadits llur situació lamentable.

Recentment es presentaren diversos moros i regulars que confirmaren la dolenta alimentació com a conseqüència del reficent revulsiu de l'avantguarda enemiga. Aquests evadits en donar-los pa de la Intendencia republicana s'hi han llagat famolencs a damunt.

Anit l'alt comandament donà les ordres addients per a començar una ofensiva per part de les nostres forces i als voltants de les set del matí s'inicià l'operació amb un fortíssim foc d'artilleria.

L'avanç començà pel sector de Carabanchel on foren acumulats tota mena d'elements de combat. La preparació d'artilleria semblà el desconcert a les forces rebels.

L'enemic oposà gran resistència i es combaté aferrissadament, emprant, especialment, bombes de mà.

Els avions facciosos deixaren caure algunes bombes de gran grossària, que la foren usades, segons tenim notícies, durant la gran guerra. Aquestes bombes en fer explosió, provocaren un incendi que durà més d'una hora. Tot i això les nostres

valentes milícies continuaren llur avanç, i assoliren tots llurs objectius que havia ordenat el comandament.

En una de les trinxeres preses per les nostres milícies hom hi trobà, entre altres elements bèl·lics, diversos tancs enemics inutilitzats.

També a la Ciutat Universitària s'efectuaren aquest matí un avanç i alguns moviments tàctics, els quals començaren a la nit, ja que en veure arribar un convec enemic per a les forces que es troben assedjades a l'Hospital Clínic, els nostres milicians prepararen una emboscada que

donà per resultat l'apoderar-se del convec i dels individus que li feien escorta.

Hi havia als alts d'Usera una línia de trinxeres enemics. La posició és important perquè domina un radi considerable. Contra ella s'efectuà aquest matí una ofensiva de molta empena. Les tropes lleials empenqueren l'avanç després d'una formidable preparació d'artilleria. I ocuparen un dels extrems de l'esmentada posició.

Més tard la columna repregué l'avanç i ocupà l'altre extrem de la posició, en la qual hi havien diversos tancs de l'enemic inutilitzats. Cal consignar que la preparació d'artilleria en aquestes operacions ha estat excel·lent i que els caps manifestaren la seva satisfacció dient que havia estat eficaçíssima per al combat, i que tècnicament era admirable.

Aquest matí, per tant, ha estat de grans resultats per al triomf de les forces de la República i les nostres línies avançades a Carabanchel com a resultat de l'acció d'avui afeirmen una base que els permetrà avanços successius.

Una columna d'infanteria i una secció de tancs enemics foren destruïdes a la Casa de Campo

Madrid, 27.—La intensa acció portada a terme en el dia d'avui ha acabat d'una manera victoriosa per a les tropes de la República i ha consistit en una veritable ofensiva de les tropes que defensen la capital de la República. No és ara el moment d'entrar en detalls minuciosos, ja que han de venir altres operacions tan importants com la d'avui, que ha avarcat diversos sectors.

L'enemic ha volgut utilitzar ampliant els tancs i s'ha trobat amb una barrera que no ha pogut trencar. Finalment ha hagut de deixar en poder nostre algunes d'aquestes màquines guerreres.

Al sector de Carabanchel les nostres forces s'han dividit en dues columnes que al migdia havien aconseguit els objectius proposats i ha-

vien infiltrat als rebels un dur càstig. Les posicions conquistades han estat degudament fortificades.

L'altre acció ha tingut lloc a la Ciutat Universitària. Ara l'Hospital Clínic ha restat completament dominat pel nostre foc. Els rebels, que no pogueren aguantar el nostre foc, anaren a refugiar-se en un bos d'on han estat escorats per la nostra metralla. Els refugiats a l'interior de l'Hospital es troben ara en una situació anglosa.

D'altra banda, les forces de carabiners atacaren les fortificacions que els rebels tenen a la Casa de Campo, al llarg de la Cuesta de la Perduida, i desallistaren gran nombre de facciosos, entre els quals una companyia del Terc. Poca estona després d'acabar-se la dura del combat en aquest sector passà per la nostra secció de tancs i al seu darrer una columna d'infanteria. Les nostres forces els deixaren avançar i quan es disposaven a enfilar el camí de la Cuesta obriren un foc terrible en contra d'ells. La infanteria fugí per tots cantons metrallada per les nostres bateries i metralladores. Els tancs hagueren de recular i dos d'ells ho feren de manera tan cobejada que anaren a caure al riu Manzanares, després de trencar la barana del pont. D'altra banda, les milícies situades al Campo pogueren perseguir confiadament els qui fugien. Als pocs moments les nostres bateries desferen dintre la Casa de Campo les anomenades llocs de la Vaca i de la Mota, i les quals utilitzaven els facciosos per a concentrar-se.

En resum, una magnífica jornada per a les armes de la República. A Usera, ocupació del Basurero, magnífica posició avançada, i a Carabanchel, operació de fort càstig.

En resum, una magnífica jornada per a les armes de la República. A Usera, ocupació del Basurero, magnífica posició avançada, i a Carabanchel, operació de fort càstig.

Defensa passiva contra el perill aeroquímic

Al Teatre Poliorama va tenir lloc, ahir, el matí, una conferència donada pel farmacèutic Rafael Masclans, sobre el tema «El Farmacèutic, factor indispensable en les tasques de la defensa passiva de la ciutat contra el perill aeroquímic».

Presidiren els companys Pinilla i Susany, per la NT i Tarragó i Maná, per la UGT, juntament amb delegacions de diversos rams sanitaris.

Amb detalls interessants i demostrant el seu profund coneixement en la matèria, el conferenciant explicà l'efecte que persegueix l'aviació amb el seu material bèl·lic ofensiu, en actuar sobre la població civil, que té la de provocar una intensa desmoralització, contra la qual enumerà les principals missions assignades a la Farmàcia per tal de protegir-se amb més eficàcia.

El company Pinilla obrí l'acte i el clogué. Fent el resum el company Tarragó. Al fons de l'escenari, i estretament enllaçades, llinen tres res de les darreres conferències.

Tota la premsa s'ogia el gest de la Generalitat d'haver gestionat la llibertat de la família del general Miaja

Madrid, 27.—Tota la premsa republicana ha donat compte del gest de la Generalitat de Catalunya en gestionar, calladament, la llibertat de la família del general Miaja, que es trobava presonera dels facciosos a Melilla. L'il·lustre defensor de Madrid no ha volgut ni vol dir res referent a l'angoixa que sentia en veure la seva dona i els seus fills, una dona, una filla i un fill de vint anys.

Malgrat el mutisme del general sabem ja que per ordre dels feixistes les dones estigueren tancades en una petita habitació de la comandància de Melilla. Els fills i el gendre foren portats a l'Alcázar de Zeluán, on, en treballs forçats, han estat fins al moment de l'alliberament, dormint entre delinqüents de la pitjor mena, donant-los per tota alimentació pa i aigua. Així transcorrerien els primers quaranta-cinc dies, i després, sense cap mirament al sexe ni a les condicions de les dones detingudes, foren espollades de tot el que podien tenir algun valor, àdhuc robes. I les traslladaren a la presó de Victoria Grande, on foren barrejades amb criminals europeus i moros, suportant el captivitat. Per tal de fer malbé la seva salut, foren sotmeses a una alimentació inhumana. Al matí els donaven un ranxo repugnant i a la nit una sardina i una tassa de te. No els facilitaren robes, i tant les dones com els homes arribaren a Urdia abrigats amb veritables paracs. En aquesta plaça del protectorat francès i junt amb un altre dels fills del general Miaja, actualment vice-cònsol nostre en aquella població, restaran fins que es refinin de totes les angoixes i penallitats sofertes després del tracte brutal que han rebut.

Les penallitats sofertes per la família dels fills del general foren plenejades pel cap de Falange a Sevilla, anomenat Linars, i pel metge de capçalera de la família Miaja, Eduard Sánchez, capità retirat i segon cap de Falange. Però encara el general Miaja té una pregonera ocupació per la sort que hagi pogut córrer el altre fill seu, tinent d'Assalt, que per defensar una bateria a Santa Olalla, que pogué salvar, fou fet presoner pels rebels, trobant-se ara al fort de San Cristóbal, a Pamplona, on els rebels el tenen sotmès a tota mena de crueltat.

DE PARIS ESTAN...

La joventut de tot el món està amb nosaltres

Una delegació de la joventut espanyola i catalana ha estat a París. Heus ací la notícia que aquestes dies ha circulat pels nostres medis. La nota que gairebé tots els diaris han donat, laconicament té una gran importància. El fet que representants de la joventut del nostre poble s'hagi traslladat a la capital de la petna República, podem afirmar que ha repercutit arreu del món. Han estat la gran majoria —

per no dir totes— les nacionalitats europees i algunes d'asiàtiques i americanes, que han fet sentir el resso de la seva veu aquests dies a París. Cridats especialment pel Front de les Joventuts espanyola i catalana, ha estat tot un estol joventut que s'ha aplegat a la capital de França, mogut per un únic i exclusiu objecte: ajudar l'Espanya antifeixista.

La gran missió de les nostres jo-

ventuts a la Conferència de París ha estat aquesta: declarar la veritable situació d'Espanya i desvetllar l'ànima del món joventutol en pro de la nostra causa i dels nostres problemes.

Sense anar a cercar ritualismes diplomàtics i encarraments d'alta política, ha estat la nostra joventut la que ha alçat la seva veu emocionada i sincera per a desfer de llurs afirmacions moltes falsedats i calumnies, davant de tots els països àvids de conèixer la nostra causa; davant d'aquells que jo evoco començant: d'aquell escandinau romàntic i avariat de la democràcia; d'aquell trece elevat i comprensiu; i de tota aquella representació psicològica, unida per un sol pensament, una sola voluntat i una passió comuna...

La nostra joventut ha fet una aportació efectiva per la causa antifeixista, posant les coses al seu lloc. Manifestant en aquests moments greus per a la Història l'autèntic sentit revolucionari que ens volia; descartant, per damunt de tot, aquella retrògrada concepció a través de la qual el reaccionari veu solament, en la Revolució, les ruïnes, la sang i la violència, i no l'obra de justícia, ni la tasca redemptora que s'opera en el cos social.

Es encoratjador evocar l'ambient de comprensió i interès en què es desenvoluparen aquelles sessions al Palau de la Mutualité, aquell èxit cordial que hom ens oferi, que significa un bell estimul i una generosa cooperació per la nostra heròica lluita.

El moviment de simpatia que a través de la joventut mundial fluctua és quelcom interessant. Els llaços d'amistat amb tots els països democràtics cada dia s'estrenyen més amb esporàdiques manifestacions d'entusiasme per la causa del proletariat espanyol. Els nostres fan còpies veritablement impressionants. No entorpecim per res la latitud, ni les característiques polítiques específiques, ja que a voltes, com sabem, no solament existeix la comunicació de la intel·ligència amb la intel·ligència, sinó que també hi ha el contacte de cor a cor; que a més de la influència recíproca de les idees hi ha també la dels sentiments...

Vicenç VERNI

Els soldats italians es neguen a venir a combatre a Espanya a les ordres del sanguinari Franco

París, 28.—Les manifestacions de simpatia del poble italià envers el poble espanyol s'han succeït aquests darrers dies, amb motiu de l'allistament i tramesa de forces italianes a Espanya.

Aquests darrers temps, tot i saber amb quina ferotgia es porta a cap la repressió de tot moviment obrer a Itàlia, on els empresonaments en massa són efectuats després d'aplicar sagnants martiris, l'actitud dels antifeixistes italians, aprofitant la mobilització, pot qualificar-se d'heroica.

A Pesaro.—En la segona companyia d'artilleria, pesada els soldats s'han negat a marxar com a voluntaris per tal de combatre contra el poble espanyol. El comandament ha ordenat un sortit i els que no han estat afavorits per la sort han estat obligats a embarcar. Molts d'ells s'han fet escapols de la caserna.

A Bari.—D'un gros contingent de soldats voluntaris que havien estat reclutats per a anar a Àfrica, en assabentar-se pel coronel que l'alt comandament havia ordenat canviar el destí de l'expedició i embarcar-los cap a Espanya, gran nombre de soldats varen desertar.

A Nola (prop de Nàpols).—L'indignitat ha fet causa comuna amb la tropa i s'han negat a sortir cap a

Espanya. Davant d'aquesta negativa col·lectiva, el Govern ha fet detenir els oficials i gran nombre de soldats.

A Barietta (Pulie).—En una caserna de voluntaris, les autoritats han hagut de suspendre les hores de passeig que diàriament tenia la tropa, per tal d'evitar les desercions. En saber-se que havien d'esser embarcats per a anar a lluitar a Espanya, en pocs dies varen desertar més de tres-cents soldats.

A Milà.—Segons el periòdic «Avanti», 500 voluntaris es manifestaren a l'estació, i no volgueren sortir cap a Espanya al crit de «No volem anar a Espanya».

A Spilamberto (Modena).—Ha fet explosió un polvorí. Hom parla d'un acte de sabotatge, però en realitat és degut a l'actuació d'un grup de soldats i obrers antifeixistes italians que, en assabentar-se que en el polvorí hi havia gran quantitat de municions preparades per a ésser enviades a Espanya, provocaren l'explosió. No hi hagué víctimes, però sí grans pèrdues materials.

La repressió que s'ha portat a cap ha estat ferotge. Centenars de soldats i obrers han estat empresonats.

Els preparatius perquè la Setmana de l'Infant sigui un èxit s'intensifiquen cada vegada més. Ara han aparegut escampats per la ciutat aquests cartells amb la llegenda: «Infants: El feixisme us tira bombes; Catalunya us ofereix joguines». Ahir tingué lloc al Gran Price un important acte a profit d'aquesta festa tan humanitària i que tothom ha acollit amb goig (Centelle)